

fig at indstaae for det? Der er ifjor oplyst et Tilfælde, som ikke er blevet modsagt, hvor Lægen havde forplantet Syphilis ved Vaccinationen paa en heel Række Vaccinerede, naaget det blev beviist, at Vaccinen var tagen af et Barn, som saae sundt ud og altsaa tilsyneladende var sundt. Ere Forældrene, som staae ved Siden af den vaccinerende Læge, istand til at kunne bedømme det, eller har man nogen Myndighed, som kan skaffe Sikkerhed tilveie for, at de Bestemmelser overholdes, som findes i § 8? Der er endnu et Spørgsmaal, som jeg vil tillade mig at rette til den høitærede Justitsminister, nemlig: Hvad er der her gjort for at skaffe dyrisk Vaccine tilveie, hvilket jo er steet i en betydelig Udstrækning i andre Lande? Dette blev allerede omtalt her ifjor, men jeg har ikke seet Noget dertil. Endelig er der dog endnu en Bestemmelse, hvorom jeg gjerne vilde tillade mig at forespørge den høitærede Minister, nemlig den Bestemmelse i § 4, hvor det paalægges, at ved en udbrydende Koppesmitte skal Enhver der paa Stedet, som ikke strax godtgjør at have haft Kopper eller de naturlige Kopper, inden en af Politimesteren sat Frist være indpodet med Kopper. Hvis nu dette Tilfælde indtraf paa Landet, hvor der er 4 à 5 Mil eller flere til Lægen, saa savnes der, synes mig, en Bestemmelse, som klart siger, hvorledes der skal forholdes, om Lægen skal rejse ud til det betegnede Sted, eller om det skal paalægges Folk — hvad der for Fattige vilde være en meget stor Byrde — at bringe deres Børn og Huusfolk hen til Lægen. Det kan jo imidlertid være, at dette blot er en Uklarhed i Bestemmelsens Ordlyd, og at den høitærede Minister let vil kunne rette dette.

Justitsministeren: Skjøndt — med en enkelt Undtagelse — saa godt som alle de ærede Medlemmer, der have haft Ordet efter den ærede næstførste Taler (Termanen), have udtalt sig imod den Anstuelse, som af ham er bleven fremsat, lægger jeg dog saa megen Bægt paa Muligheden af — jeg indrømmer, den er ikke stor — at overbevise det ærede Medlem om det Ugrundede i hans Anstuelse, at ogsaa jeg ønsker at udtale mig

overfor den Betragtning, som han har veist. Det ærede Thing vil vistnok erindre den interessante Forhandling, som ifjor fandt Sted netop mellem det ærede Medlem og et andet Medlem af Thinget, nemlig min nuværende Collega Finanzministeren, som jeg meget beklager ved Forhandlingerne i det andet Thing er forhindret fra at være tilstede idag, og jeg troer efter de Forhandlingerne, som da fandt Sted, og de Afstemninger, som fulgte derpaa ved Sagens senere Behandling, at turde sige, at dette Thing erkjender, at det ikke gaaer an at opgive den i den nugældende Lovgivning hjemlede Tvang med Hensyn til Vaccinationen, som deels er indirecte og deels ligefrem directe, uden at der samtidig gjennem Lovgivningen indføres en ny Tvangsform, saa hensigtsmæssig, som man ved en noie Overveelse af Sagen enes om at opstille den. Dette troer jeg er det egentlige Synspunkt for denne Sag. Jeg deler ialfald fuldstændig den Overbeviisning, som fra forskjellige Sider er udtalt ved Sagens tidligere Behandling, at Lovgivningsmagten har en bestemt Forpligtelse til at fastholde det Gode, som opnaaes ved en saadan gennemført Vaccinationstvang, og hvor meget jeg end kan sympathisere med den Frihedsgrundsetning, som det ærede Medlem vil gjøre gjældende, taaler den dog og trænger den dog til en Begrændsning, den nemlig, at den Enkelte ikke for at fyldestgjøre sit eget Frihedskrav, maa bringe Ulykke og Fordærvelse over Andre. Denne Begrændsning maa nødvendigvis tilføies, hvis den Frihedsfordring, der opstilles, ikke skal blive fordærlig og ødelæggende for Samsundet og for den Enkelte. Jeg er imidlertid bange for, at det ærede Medlem, skjøndt han forsøger paa at stille sig paa det Standpunkt, som Thingets Fleertal indtager, som Regjeringen indtager, og som Lovgivningsmagten indtager og hidtil har indtaget, dog ledet af sin hele Hovedbetragtning gjør saa store Fordringer til Gjenneførelsen af det Sikkerhedskrav, som opstilles, at han derigjennem faaer sit egentlige Hovedsynspunkt fyldestgjort. Jeg kan i det Mindste forsikre det ærede Medlem om, at det har været Regjeringens og Sundhedscollegiets bestemte Tro, at man saa omhygge-